

Til min Broder : Apollo
og Professor : Tandpæne Carl Christensen

med Kunstst. fra
F. F.

SGANAREL

GAMLE VISER

2den Samling

Trykt som Manuskript for Venner

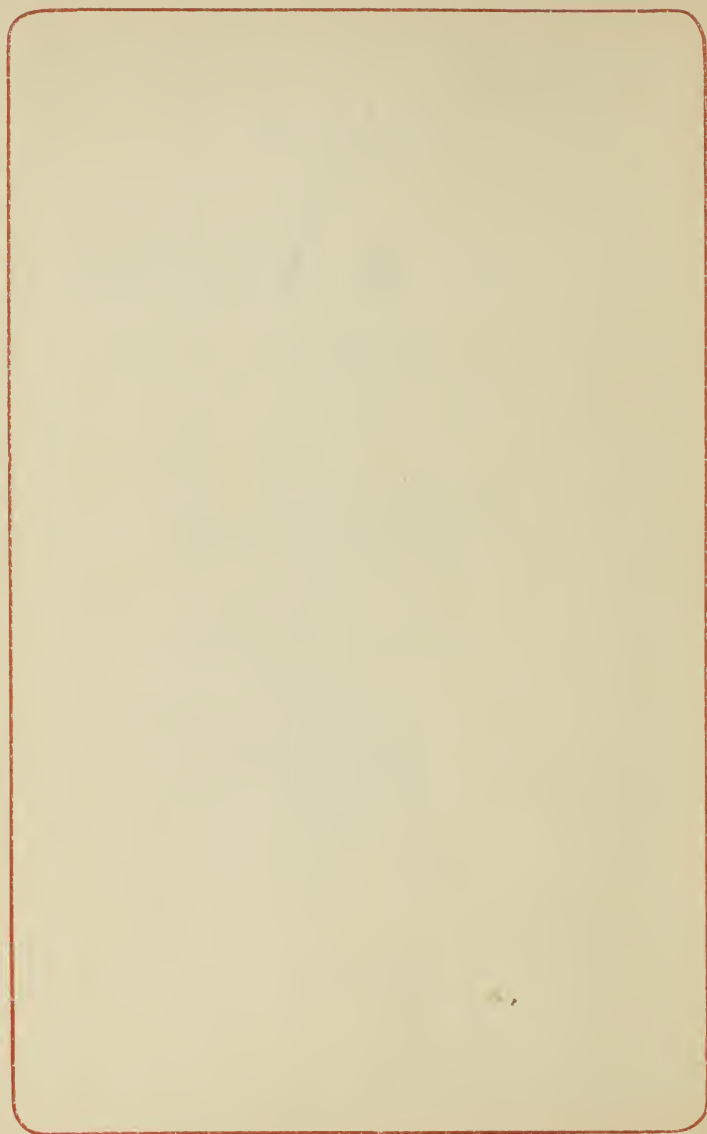

KJØBENHAVN

O. C. OLSEN & Co.s BOGTRYKKERI

1895

8/206

Ordførerne for det aarlige »Juleraseri« — o: Kampen mod det aarlige »Juleroseri« — har vistnok Ret i, at der til Julen sælges flere Bøger af dem, der gør Lykke, end af dem, der ikke gør Lykke.

Der sælges ikke saa lidt flere af »Juleroser« end af »Sandhedens Mænd«, betydeligt flere af »Lille Eyolf« end af »Mund- og Klovesygen hos Gedebukken« o. s. v.

Dog overdrives der her, som overalt. »Blæksprutten« f. Ex. skulde efter en anset Forlæggers Udtalelse ogsaa være en Bog, der var farlig for sine Omgivelser. Nu kender jeg virkelig mange Familjer, men jeg ved ikke en eneste, der har købt »Blæksprutten«. Alle de Exemplarer, jeg har set ligge omkring hos Folk, har været sendt venskabeligt fra Forfattere eller Tegnere.

Saa er det s'gu ingen Kunst!

Det er ogsaa en Overdrivelse, naar det paastaas, at enhver dansk Bog efter nogle Aars Forløb nedsættes i Pris. »Gamle Viser af Sganarel«, der udkom i Dag for 2 Aar siden, har saaledes endnu ikke været nedsat, og dog findes der ikke 500 Exemplarer tilbage af Bogen. Der var trykt 250.

Hvis Boghandlerne blot aldrig lod trykke flere Exemplarer end de kunde sælge, vilde de aldrig faa saa store Restoplager.

Naar jeg i Dag udsender 2den Samling af mine gamle Viser, er det i Haab om, at de ogsaa maa gaa

godt. Det er ikke Fødder de mangler, nogle af dem har endda et Par for mange.

Denne Samling bør ejes af enhver, der ejer første Samling, for at han kan sige: »Den forrige var bedre«, hvilket er noget, der morer baade Læsere og Forfattere saa meget.

Selvfølgeligt *er* anden Samling bedre. Den er saaledes f. Ex. mindre.

Jeg slutter hermed denne lille Fortale med Ønsket om et *Glædeligt Nytaar* for mine Venner og et *Skam faa mine Fjender*.

Enhver, der har denne Bog, maa ifølge Titelbladet være min Ven, ellers sejler han under et falsk Flag, hvilket skal være forbudt i Soloven.

Kjøbenhavn, den 1ste Januar 1895.

Sganarel.

Søren Svups Bekendelser.

Moritz og Jeanna Henriques Sølvbryllup 6. Septbr. 1873.

Mel.: Narrens Vise af Nytaarsnat 1869.

At referere
Og at levere
Nyt om Ting, der her passere,
At kritisere
Og reklamere
Det er det, jeg kan præstere.
At modtage Gæster,
Høre nye Præster,
Overvære Fester,
Heri er jeg Mester.
Jeg gaar om i Salonerne,
Jeg gaar op i Ballonerne,
Jeg gaar ind i Armstrongerne,
Og jeg afslører Kongerne.

Imorges førend
Chefredaktøren
Ret var kommen ind ad Døren,
Sagde han: »Hør en
Gang, lille Søren,
Du idag kan faae en Bjøren,
Thi Du ned skal skikkes
Til M. R. Henriques.
Naar hans Skaal skal drikkes,
Maa der saagu ikke s-
avnes Negre af første Rang,
Det er nede hos A. Vincent,
Hvor Entreen er lang og trang,
Omtrent som salig Peter Madsens Gang.

Se, hvad der hænder,
Husk, at Du sender
Nogle rigtigt gode »Ænder«.
Se hvem der brænder,
Hils mine Venner,
Tal med alle dem, jeg kender.
Opskriv alle Taler,
Glem ej smaa Skandaler,
Husk at jeg betaler
Hver med 1 Rigsdaler.
Opdag smaa Hjertetyverier,
Fashionables news i smaa Partier,
Og hvis nogen skulde faae en Gi'r,
Reklamer Bramas Elixir.

Husk Toiletter,
Dug, Servietter,
Se om Sølvserviceet Plet er;
Glem ingen Retter,
Se, hvem der net er,
Vi det alt i Bladet sætter.
Se paa hvert et Men'ske,
Drik *lidt* med de Svenske,
Dans lidt med de Unge,
Konverser de Tunge,
Og først sent, naar man skilles ad,
Omnibusser køre frem i Rad,
Kort sagt, naar Du har haft en glad
Dag, saa skriv til »Nyt Aftenblad«.

Kritikker og Portrætter.

David og Jenny Adlers Sølvbryllup 19. Decbr. 1874.

Mel.: Är jag född, så vil jag lefva.

Skøndt det vist er temlig frækt at
Bruge mere end én Melodi,

Variatio delectat:

Jeg ta'er flere — thi

Hvordan skulde Ellens flotte Ridt

Kunde holde Trit med Bertels mindre flotte

Skridt?

Hvordan den Emilske Energi
Gaa paa Melodi med Emmas Kvindlighed
og Pli,

Og hvordanne kan jeg blande
Hannes Vid og Gravitet
I en Takt med Martins sande
Pryd Naivitet?

* * *

Mel.: Bag et lyserødt Gardin.

Dengang *Bertel* havde lært,
Hvad i Sorø kendtes,
Studievalg blev meget svært,
Med sig selv han skændtes;
Thi til alting Lyst han fik:
Botanik, Pædagogik,
Dogmatik, Statistik,
Rhetorik, Mekanik
Kort sagt: Hvor var Grændsen?
Ved Jurisprudencen.

Her et Skæbnens Vink vi ser,
Som vi gerne tro vil,
Du faar sagt i et Kvarter,
Hvad vi bruger to til.
Skøndt med dobbelt Fart det gaar,
Man dog næsen alt forstaar,
∴ Næsten alt ∴
∴ Saadant halvt ∴

Helt vi dine Venner
Din Trofasthed dog kender.

* * *

Mel.: Har I aldrig set o. s. v,

Har i aldrig set en rigtig Ingeniør,
En, der aldrig bliver træt,
Der gaar stadig frem med jævnt og godt
Humør

Og med daarlig Toilet?
Igaar han bygged Baner og idag han bygger
Broer,
Tilslidst bli'er Verden lille og tilslidst bli'er
selv han stor.

Han ler af Verdens Snak og svarer med et
Smil

Og fløjter saa en Vise: Saadan er *Emil*.
Hip o hip o hej Hurra!
En Hilsen vi ham sende til Amerika.

* * *

Mel.: Du er rig, du er dejlig, o Syd!

Kan du huske Din Forexistens,
Som, O! *Martin* jeg her for Dig maler,
Som Studenterforeningens Taler,
Som Bankier og som Pigernes Jens?
Som din Faders værdige Søn
Proponered' Du Skaalen for Værten
Ja og Damernes Skaal ved Desserten,
Og i Cotillon høsted Du Løn.

Før Du leved paa Baller omtrent,
Efter Baller man trænger til Caffé,
Det kan Sindsro og Livslyst forskaffe,
(Stundom er dog det modsatte hændt).
Nu vel Skaaler kun glæder Dig lidt,
Kvindens Hyldest har Du faaet nok a',
Nu kun Java, Domingo og Mokka
Dig fornøjer hos Theodor Schmidt.

* * *

Mel.: Vintern rasad.

Jeg har spurgt mig for hos Harriet Meyer,
Jeg har spurgt mig for paa Kryds og Tværs.
Med den hele Energi, jeg ejer,
Har jeg læst om Kvinden hundred Vers.
Emmas Skudsmaalsbog kan jeg ikke skrive,
Alting var forgæves, Alting slog Klik.
Emmas Kritikker jeg kan ikke blive,
Hun er hævet over al Kritik.

* * *

Mel.: Vor gamle Caro.

Om *Hanne* Dommen er bornert,
Som Barn hun bli'er betragtet,
Fordi hun ej er konfirmert.
(V. Norfeldt upaaagtet,)
Skøndt hun med lange Kjoler gaar,
En lapset Hilsen tidt hun faar,
:|: Man nikker :|:
Goddag! Goddag! Goddag! lille Ven.

Dog Hanne er en stor Person
(*Figurligt talt*) — og vigtig
For Husets Administration,
Hun ser, man spiser rigtig:
Til Bertels Tale slaar hun Takt,
Og dadler Moders Klædedragt,
Og Emma og Ellen
For hende, for hende maa ta' sig i Agt.

*

*

*

Mel.: Den Bondemand.

Ung *Ellen* flot sig svinger
Paa Hesten i dens bedste Puds,
Med eller uden Vinger,
John eller Pegasus.
I Sang og Digt hun bringer
Sin Hyldest Holberg, der
Hej komfallera Hurra,
Jo hendes Kjephest er.

Matzens Vuggevise.

I Valgkampagnen 13. Januar 1887.

Mel.: Sov mit Barn, sov længe

Sov, mit Folk, sov længe,
Jeg rører Rettens Gænge,
Vifter Loven fra dit Sind,
Poder Provisoriet ind;
Sov mit Folk, sov længe.

Frodig som en Ranke
Er min Fortolkningstanke,
Voxed fra et lille Noer,
Nellemann ved den blev stor,
Yndig som en Ranke.

Glem ej Fred'rik Hansen,
Han vred er som al Landsen:
Ingen Rigsdagskreds han faar,
Voxer ej fra Barndomskaar,
Glem ej Fred'rik Hansen.

Lykkens Roser røde
Kun mellem Torne gløde,
Tornen Fredrik ta'r for sig,
Rusen tager jeg for mig,
Lykkens Roser røde.

Vaagn med Smil om Munden,
Hvad ska'er det Dig i Grunden,
At Frihed gaar, Lighed gaar,
Og Retten gaar, let den gaar.
Vaagn med Smil om Munden.

Glem ikke de smaa Fugle.

Tanker ved Redaktør Carstensen's Kandidatur Valg-
kampagnen 22. Januar 1887.

Mel.: Fryd Dig ved Livet.

Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar!
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaaer!
Nu *Carstensen* er en gammel Mand,
Man næppe nok ham opstille kan,
Mon han i Lejre
Endnu kan sejre
Skøndt han er en gammel Hejre?

Der er nu *Grove*,
Tornefuld har været hans Vej,
Per si muove,
Skøndt Tornene misted han ej.
Hvorfor mon han ej blev stillet op?
Vist gærne selv har han villet op.
Vil I blot kalde,
Vil end han falde,
For den Vej skal de jo alle.

Husk *Hjort-Lorenzen*,
Glem ham ej, for en Ordens Skyld!
Ligesaa godt som Jensen,
Kan han bruges til Fyld.

Ja Hjort-Lorenzen er ej forkert,
Han Telegrafen har korrigeret,
Vær blot ej sén! I
Helt let blir enig,
For det er der slet ingen Bén i.

Hvad mon der skete,
Siden *Manicus* ikke blev spurgt?
Manicus, som B. T.
Saa gemytlig har gjort.
Aa, Manicus er saa sød og net,
Spørg alle lige fra A til Z.
For ham der kræses,
Skøndt nødig læses
Et Ord af vor Presses Præces.

Fredrik er billig,
Husk blot, hvad Tyskeren si'r:
Ein Thor immer ist willig,
Blot en Haand I ham gi'r.
De fire ikke I glemme maa,
For Alvor skal I nu klemme paa!
Ja, hele Klikken
Stil op — aa sikken
En Svir for Journalistiken!
Fryd Dig ved Livet
I dine Dages Vaar!
Pluk Glædens Rose,
Før den forgaar!

Før og nu.

Da Fremskridtsklubben og den konservative Klub
holdt Fællesmøder Sommeren 1887.

Mel. af Nitouche : For Floridor er Celestin.

Drog Fremskridtsklubben før til Kamp
Mod den konservative Klub,
Fik de konservative Tamp,
Og Fremskridsmændene fik Skrup.
Ved Ballerup det Livet gjaldt,
Det mind's nu kun af dem, der falddt,
Ihjel hinanden glad man slo',
Nu hører Lachmann man med Ro.
Nu hip er hap i dette Land,
Konservativ er Fremskridtsmand.

Forenet er nu Carstensen
Med Gustav Christensen, sin Ven,
Velkommen byder Gustav glad,
Og Carstensen si'r Tak for Mad.
Og alt hvad Wagner kan faa sagt,
Bli'r strax af Philipsen forlagt,
Hvad Philipsen har af Kritik,
Af Wagner sættes i Musik.
Ja hip er hap, snart drikker Dus
Med Hindenburg Octavius.

Ja Carstensen han er en Knop
Og Christensen et gammelt Liv,
Rød den konservative Klub,
Vor Fremskridtsklub konservativ.
Se: »Kongen leve« stryges kuns,
Fordi der ikke drikkes Puns.
Væk er nu alle Uvejrsskyer,
Ei myrdes mer' med Paraplyer,
Naa hip som hap alligevel —
Blot keder man sig nu ihjel.

Æresgæld.

Af Sommerrevuen 1888.

Moderato. Mel. of „Den 2den April.“

The musical score consists of six staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The tempo marking 'Moderato.' is placed above the first staff, and the title 'Mel. of „Den 2den April.“' is placed to the right. The music is written in a single melodic line. The second staff continues the melody. The third staff continues the melody. The fourth staff continues the melody. The fifth staff continues the melody. The sixth staff concludes the piece with a double bar line and repeat dots.

Adelsklubben er elegant,
Den besøges kun af Eliten.
Klubben den er en ren Diamant,
Ja sikken et Spil der er i den.
∴ Vil Du, vil Du spille, la'e vær, ∴
Ikke spil med en Charge-d'affaire!

En Baron Gersdorf, Gud naade ham,
Med en Englænder fik sig en Basse,
Engelskmanden slemt flaaede ham,
Baronen var ikke ved Kasse.
∴ Han var ellers en vindende Mand, ∴
Næsten, næsten mer' end det gaar an.

Baronen vil gaa fra sin Æresgæld:
»Jeg fik for meget at drikke.«
Englænderen sa'e: Du var fuld, ja vel,
Men det er jeg heldigvis ikke.
∴ Alt hvad jeg vandt vil jeg ha'e, ∴
Hvad jeg vandt er jeg vant til at ta'e.

En anset Prok'rator blev sendt som Bud
— Jeg véd ikke, om det var Balle —
Han skulde jævne det Hele ud
Ved saad'n at betale det halve.
∴ »Ka'nte li'e det Hazardspilleri, ∴
Du maa huske paa vort Politi.«

Men Ironside forstod ej Spøg:
»Jeg tror saagu Fa'n Jer ri'er,

Nu vil jeg ikke ha'e flere Besøg
Af Baronens Fedtekommiser.

:|: Jeg vil ha'e min Mønt lige strax, :|:
Jeg vil ha'e min Mønt, hils og sig det fra Bax.«

Baronen af Adelsklubben forsvandt,
Igen han kommer der næppe.
Æresgæld maa betales kontant,
No'et and't er et Kanetæppe.

:|: Vil Du op at køre la'e vær, :|:
Ikke kør med en Charge-d'affaire.

Heraf uddrages kan en Lektion:
Husk paa hvad af Manden er bleven,
Ja naar Du bare er en Baron,
Saa skal Du la'e vær at gie' Greven.

:|: Naar Du er bare Baron, :|:
Naar Du er helt bar, Du bare Baron.

I Jubelaaret.

Nicolai og Dina Kalkars Sølvbryllup d. 29. Novbr. 1888.

Mel.: Naar Slynkler hæves til Ærens Top.

Ja paa Jubilæer er 88 stor:
»Barber'n i Sevilla« og Kongen og Præsten
Og Jacobsen — Stop, nej det var nok ifjor —
Men saa er der paa Kongens Nytorv, ham:
»Hesten«.

Og hundred og sytten
Som: Frihedstøtten
Og Sporvognen — ja har Du ikke mødt den
Som Jubilar?

Og Børsmiddag! Har Du set Røgen? Pyt!
Og Knaphullet! Er Du blevet til Noget?
En Vals med vor Dronning! Nej gu' blev Du
snydt,
Skøndt meget loyalt er Du gaet i Toget
Som Du plejer van'et
Og frosset forbandet,
Og li'som Holmblad sagt: »Lys over Landet
Er, hvad vi vil.«

Nej, der er et Jubilæum i Da',
Hvor alle af Hjærtet kan ønske til Lykke.
Ja, selv om os Dina vil spise a',
Og Nikolaj vilde os blæse et Stykke,
Kan Venstre Du gribe
I det: ud at knibe
Fra Høgsbroe og gaa med Partiet, som »Liebe«
Er Fører for.

Jeg Nikolaj husker som Yngling. Hør!
Logered han ikke hos Tante Penina?
Han med Tante Maly sov Dør om Dør,
Men *honi soit** — han kun drømte om Dina,

*) Qui Maly pense.

Og han drømte ej lidt,
Næ! han drømte dejligt.
Tidt M. R. H. vækked ham højst ubelejligt
Saadan Klokken: Pysch!

Og i »Nr. 7« — hvilket Spænd og Halløj
Med Nikolajs Humor og al Slags Ballade
Med Slagsmaal om Svedsker — ja bare for
Spøg —
(Paa Trapperne sikkert Laide man ha'de.)
Nu Huset er borte,
Men endnu saa gaar det
Som Frasagn og Mythe: I Guder! hvor det
Var morsomt dèr.

Men Solen i alt det kaotiske Sjøv,
Se det var en Pige med Øjne saa søde,
Lidt videbegærlig — ja Gudskelov —
Med Hjærtet saa bravt og med Hænder saa
bløde.

O Dina! O Dina!
Hans *vitæ regina*,
Ja Nikolaj er dog et lykkeligt Svin, a'
Han blev din Mand.

Paa Morgentur ser jeg nu Kalkars tidt,
Fra Vindvet jeg ser, hvor hun Manden gouterer,
Han hende paa Hænderne bærer saa blidt
— Ja det kan ej ses, naar de gaar og spad-
serer —

Nej hvordan hun bæres,
I Hjemmet kan læres,
Desuden: hvorledes en Madpose skæres.
Det véd de der.

For dem skrev jeg gjerne en udmærket Sang
— Skøndt Nikolajs Lærling — jeg lærer det
næppe.

Og illumineres for dem der en Gang,
Saa stiller mit Lys ej jeg under en Skæppe,
Nej ligesom Børre —
Lorenzen, men større
Lar' Solen jeg skinne — aa hør maa jeg
spørge:

Er Ordet frit?

Det evigglade Kobberbryllup.

Ruben og Birgitte Henriques' Kobberbryllup d. 29.
Oktbr. 1889.

Mel.: Den evigglade Kobbersmed.

Min Pegasus jeg redet har saa tidt, det
gamle Øg,
I Frihed dresseret — den Frihed tidt er drøj —
Til Bryllup og til Sølv- og Guld- den sparker
af: en Sang;
Men Kobberbryllup! — ærligt talt, nej det er
første Gang.

Det er Hip som Hap, naa Du gamle Hoppe
Hyp!

Vil Du rubbe Dig, vær nu rap, det er for Ryb
Og Birgitte — godt! — for hans »Gitta« —
gu' det godt —

Du skal op i Galop, Gamle vær blot ej for flot.

Hvis »Tale« virkelig er Sølv — er hun med
Sølv vist fyldt;

Hvis »tie« er Guld, saa er han skam godt
foryldt.

Det bimetalliske er dog maaske ej saa forkert!
I Bimetallet Kobber har med Held de spekulert.
Se Birgittes Blik, o hvor blankt et Blinkstel,
Skøndt hun har et Slid, som er ikke Smaa-
børns — vel?

Sikken Masse Mad, hun kan mætte med den
mer

End de Par, som hun har faa't samlet sam-
men her.

Men Ryb er gaaet saa stille om og ikke ret
tilpas,

Han frygted, til Gæsterne blev der daarlig
Plads,

Og saa var det jo muligvis for radikal en Fest:
Et Kobberbryllup, det er jo — et Bryllup
uden Præst.

Skøndt lidt Balfaldera og et Bal med Balduin
Kan Du li', og Du lo, o Du gamle Dansesvin.

Husk det Bal i Mabil, da du sukkede: »ma
belle«!
Det er grovt, Du har »loft«, at Du keded
Dig ihjel.

Det var os kært, da vi fik Kort. Til Ruff vi
straks er kørt,
Vi øved og prøved — et vist Parti blev mørt.
I Barndom gik vi glad igen i Gudhengivelse
Med Battements og Changements og »Sjasse
med de pjé«.
Julijuljulia! sving den slanke Kobberbrud!
Til den lyse Dag skal den Brudgom holde ud!
Og de Mønter smaa: Clara, Arthur, Povl
sving, sving.
Et Hurra skal Du ha', evigglade »Kobberring«!

Efter Talen.

O. C. Olsens 50-Aars Fødselsdag den 21. April 1890.

Mel.: Ved Vintertid.

Du Trykker-Lavets Oldermænd
Med Rimfrost i de dunkle Lokker!
For Dig i Dag her solder man,
Og Du er glad, ja det tror Pokker!

Som Dreng — i Fald jeg mindes ret —
Ej altid spiste Du Dig mæt,
Nu er Du *self made*, det er det.
Der lokked Rimfrost i de Lokker.

Ved Vintertid paa Ryssensten
Vi kunde før Dig se glasseret,
Ifald tilfældigvis dér en
Af os saa tidlig har spadseret.
Hos Hambro nu Du solder op
Din Mønt, og Du ej holder op,
Skøndt Folk tidt der de skolder op,
Og det er dog en temlig kold en.

Det Sted, hvor nylig Lørup fik
Et Spark udi og von der Maase,
Hver anden Morgen Du har Skik,
At tumle Dyr af ædel Race.
Og hos Poul Petersen i Reck
Du immervæk gaar kæk og bræk-
Ker ikke Halsen, men af Skræk
Din yngre Halvdel taber Ho'det.

I Huset med de gule Sten
Du gaar omkring endnu og nusser
Og skriver Tal, hvorover en
Og anden Kunde vistnok studser.
Du sent og tidligt er paa Spil,
Men Du maa sætte Penge til!
At Du saa billigt trykke vil,
Det har jeg aldrig kunnet fatte.

En Skaal for Dig vor brave Ven,
Du Mand *sans peur et sans reproche*,
Der Maalet naar i Tide — men
I Løb og aldrig i en Droche.
Vi vil ej rose Olsen, thi
Vi kender O. C. O., men vi
Vil hjemad lodse Olsen, i
Fald det i Aften gjøres nødigt.

H. P. H. 1st.

Obersten.

Af Sommerrevuen 1890.

Mel.: Farvel lille Grethe.

Den gæveste Hr. Oberst paa noget Hospital
Er Direktør paa Frederiks og Jord'mor-General.
Det første Kluk fra spæde Børn, lidt mindre
ægte født,
Det sidste Suk af døende i Livet tornestrø't
Er: Goddag, Farvel Oberst Schøller.

Det var den unge Rovsing, han købte sig et Bord,
I Lotteriet sex Servietter vandt han nok i Fjor,
Han havde Skab og Stole og saa tænkte han
som saa:
Nu tror jeg, jeg vil gifte mig, saa bankede
han paa:
Goddag Goddag Oberst Schøller.

Jeg har en hel Del Møbler, jeg har en Dejlighed,
Nu vil jeg gjerne gifte mig, kan jeg faa Lej-
lighed?

»Ja gift Dem bare Kære, for deri gjør De Ret.«
Men inderst inde tænkte han, De vil fortryde det.
Farvel og Tak Oberst Schøller.

Men Lejligheden gik dog i Vasken, blot fordi
Hr. Obersten han vilde ha' et Hambrosk Va-
skeri.

Dog Rovsing rask sig giftede, han tænkte, det
gaar nok.

Han var velsignet af sin Præst og Overlæge
Bloch.

Vaagn op, Vaagn op Oberst Schøller!

Hr. Schøller sad med Lautrup paa Fred'riks
Hospital

Skar op i »Ugeskrift for Læger« med sin
Dyrendal.

Han kom just fra sin Stuegang, en Smaating
som han bedst

Kan rappe af sig, naar han sidder paa den
høje Hest.

Godmor'n Godmor'n Oberst Schøller!

Hr. Rovsing kom. »Hør véd De, det er dog
lidt for stift!

Husk en Reservelæge han kan aldrig blive gift.

I Hjærtet svært det skærer mig, men jeg det
sige maa:
Nu kan De til den første i forrige Maaned gaa.
Farvel, Farvel Thorkild Rovsing.«

Kvær sidder nu den Oberst; med Plum han
kom paa Kant,
Han venter, der skal komme en Reserveaspi-
rant.
Og sig mig, hvorfor strejker vel Reservelægerne?
Fordi at de vil gifte sig, men det kan aldrig ske.
Godnat, Godnat Oberst Schøller.

Under Masken.

Guldsmed Bernhard Hertz' Maskerade paa Skyde-
banen 8. Februar 1891.

Mel.: Den evigglade Kobbersmed.

Hvor Papegøjer skydes, hvor man ofte ser
Prins Hans,
Paa Skydebanen gi'r den evigglade Guldsmed
Dans,
Hvor Hertz for Majestæterne gør ellers stram
Honnør,
Han samled har trehundrede Niecer og Ne-
veuer. —

Mon Knudsen nu vil Julle ha', og mon han
vil ha' Carl,
Mon Fruen kan »die Jungfrau« gi' og Man-
den: Hakon Jarl?
Jullia, Jullia Pst! Du skønne Maske hist:
Livet er nok tungt, ja skal kunne være trist,
Du har bundet mig — mig for Livet engagert,
Jeg er tro, jeg er tro, ja til Du er demaskert.

I Folkethinget kaster de ej heller Maskerne,
Blot ej de knækker Halsen paa dem selv og
Flaskerne,
Ved Øllet svært de piller, men den Pillen er
sg'u skidt,
Skøndt Pillen de forsøder ved at gi' os Suk'ret
frit.
Hullia, hvad er sødt? Det er de to Øjne blaa,
Der har kigget paa mig — sikke no't at kigge
paa!
Hvad er sødt? Det er »hun«, concentreret i et
Blik,
Det er skønt, det er — aa det er Maske-
romantik.

Paa Skydebanen gi'r den glade Guldsmed
Carneval;
Lad derfor vær' at skraal og syng, jeg syn's
vi danse skal,

Jeg synes vi skal drikke, vi skal ned til Skæn-
ken gaa,
Jeg synes vi skal sværme, jeg vil sværme for
»de blaa«.
Hullia, Hullia, Pst! Du skønne Maske hist,
Det er Løgn, naar de siger, at Livet er saa
trist.
Det er lyst, det er let, det er herligt: Livet her.
Det afhænger jo alt af de Øjne, som man —
ser.

Personalia.

Ved Valdemar og Carrie Henriques' Bryllup 3. Maj 1891.

Mel.: O. Metra: Les volontaires.

(Fra jeg i Vuggen laa.)

Nu *Valdemar* gaar ind
I Ægteskab — det Skind.
Hans *Carrie*, det er sandt,
Er Pokkers brilliant,
Hun knejser strunk og kæk,
De Øjne — aa gaa væk!
Nu »Valde« Maatten maa
Sig holde paa.
Ja, *Carrie* læg paa stramme Tøjler Vægt!
Han hører til en meget snurrig Slægt.
De fleste — ja nu skal Du bare se:
Her er hans kære Søskende.

Først *Otto* han er »støt«,
(*Elisa* ta'r for blødt).
Tre kønne Børn de har,
(De ligner inte *Fa*'r).
Han Rotschild nok tør tro,
At sige: Hvem er go' ?
Selv *Bank of England*, tja
Er saa la la.

Nej, Børsens Malstrøm han ej hopper i,
Han stanser *Fa*'rens Lyst til Jobberi,
Han stanser *Onklen*, naar han bli'r for flot,
Det lykkes ham som Regel godt.

Naar man til *Dokt*'ren gaar,
Af *Ellen* Svar man faar;
Har man en *Finger* klemt,
Si'r hun: Det er ej slemt.
Naar *Carl* knap ved *Besked*,
Et Middel *Ellen* ved,
Conjunctivitis blot
Gaar mindre godt.

At hun véd me'r end *Medicinerne*,
Kan I ta' *Gift* paa — til *Kaninerne*.
Hun putter *Giften* ind i *Bæstets Flab*,
Det kalder man for *Videnskab*.

En løs og ledig *Fugl*
Er *Gustav*. Paa sit *Hjul*
Han ruller rundt saa let
Med en infam *Kasket*.

Han fanger Fiske smaa,
Selv bider han ej paa —
Undtagen Frokost, jo
Det kan I tro.

Men Du blir' gammel Gustav pø om pø,
Hos Siegfried Meyer er Du gaaet i Frø.
Du gamle Borger ej til Blomster ser,
Vil Du da aldrig vaagne mer?

Saa han fra Landsledgaard
Med Korn og Svin og Faar,
Du *Albert!* sig os gro'r
Der ogsaa Sukkerroer?
Hvad eller er det Hamp?
Naa svar din Bondetamp!
Og sig er Du forleg'n
For mere Regn!

For Solskin har I, Du og *Agnes* lér,
Der skal jo være voldsomt frugtbart dér!
En Landmand hyler ellers, ja, men se:
Han kan s'gu ej la' vær' at le.

En saare sød Person,
En prægtig Skabelon,
Gratiøs og let til Sport,
Et Hjærte: iste Sort,
Et Hoved, der er godt.
Alida sig os blot:
«Hvor Fanden bliver da
Den Jolle a' ?»

Skal Du kun skælde Skoleunger ud?
De sér saa sølle ud de tre — ved Gud!
En Kvinde, sød som Du, dog tumle kan
Langt lettere en voxen Mand.

Til Fru Alida Heyman.

Vilhelm og Alida Heymans Bryllup 6. Oktober 1891.

Mel.: Auprès de ma blonde.
(For der var en Røver i den grønne Skov).

Saa kom den dog, den Jolle!
Den altfor tidlig kom:
Vi vilde Dig beholde,
Men det syn's ej Du om.
Du sa', at Du holdt af os,
Og saa ta'r Du dog fra os.
Skaane, Halland, Bleking og Alida! Nej, hør:
Stop!
Naar vil dog den Røver engang holde op?

Du var saa rar Du lille,
Saa sød og frisk og glad.
Gud ved hvad Du dog vilde
Med ham fra Idingstad,
Hvad er der eg'ntlig ve' ham,
Hvorfor vil Du ta' te' ham?
Ja! der er hans Øjne — — men det si'r Du
blot paa Trods,
Han er dog en Røver, han tog Dig fra os.

Det er nu meget trolig,
At han vil gi' Dig alt.
Men har han dér Tivoli,
Og har han dér Asfalt,
Har han »Euterpe« kære,
Kan blot hans Sprog Du lære?
»Gif mig nitio dagar, skall jag tala svenska
me' en!«
Aa — en Røverhistorie, der ej troes af én.

Selv om Du faar det bedste,
— Det kan Du lide paa —
Syv, otte Køreheste,
Som Du kan ride paa,
Saa — ja det tror jeg næsten —
Vil Du dog savne »Hesten«,
Christian den femte — Du vil savne ham be-
stemt.
Vist var han en Røver, men det er nu glemt.

»Nej stop«! — jeg hør Dig sige —
»Naar jeg blot Wilhelm har,
Han mig, sin egen Pige,
Hvad er saa Mo'r og Far',
Hvad er saa hele Verden?
En lille Biting er den.
Amor han er mægtig, han har alle Lænker
sprængt.»
Pyh! han er en Røver, som jeg vil se hængt.

„Tak for Seven.“

Sommerrevuen 1891.

Allegro moderato. Mel. „Trip Trap Træsko“

The musical score consists of eight staves. The top staff is the melody, marked 'Allegro moderato.' and 'Mel. „Trip Trap Træsko“'. It is written in a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The melody is a simple, rhythmic tune. The remaining seven staves are piano accompaniment, written in a treble clef with a key signature of one sharp and a 2/4 time signature. The accompaniment features a steady bass line and chords that support the melody.

Mel.: Trip, Trap, Træsko.

Han hed Asger Bech,
Med faa Flasker Blæk
Han skrev, hvad man ej vadsker væk.
Først drev han 'en a',
Saa Greven han ga',
Indtil han blev greben en Da'.
Ja Verden bli'r nydt,

Og Verden bli'r snydt,
At Verden bli'r snydt, er ej nyt,
Men Prioritet
I Kongens Karet
Er — Aa! Nej gaa væk, det er Bech.
Hvor er Greven?
5000 her, 5000 der!
Tak for Seven!
Han kunde faaet mer',

Et Aftenblad sa',
En Aften — hvad Da'
Det gør hverken til eller fra —
At en vis Hr. X
— Mer sa' ej Hr. Rex —
Var farlig for Børn over 6.
Slet ingen blev nævnt,
Og ingen blev glemt,
Men for en bestemt var det slemt:
Den fæle Kritik
Til Hjærte ham gik,
Og tomt blev der i hans Butik.
Rex blev »skreven«
5000 her, 5000 dér!
Tak for Seven!
Han kunde faaet mer!

Fru Gørling af Riis
Forlangte en Pris
Af 12000, tror jeg, der si'es,

Fri Dragt og Station
For egen Person
Og Husstand og fri Telefon
Og gratis Friseur
Og fri Accoucheur
Og Villa og Gig, naar hun kør.
Hvis Knudsen sa' Nej,
Saa blev hun der ej.
Men Knudsen sa': Gaa saa din Vej.
Hun er bleven!
5000 her — og ingenting dér!
Tak for Seven!
Hun ku' nu 'nte faa mer'.

5 Procent Indkomstskat.

Vinteren 1891.

Mel.: Den Skønne gaar ind i sit attende Aar.

Den Skattebog, ja den Bog holder jeg a',
Skønt alt dér er Løgn vel omtrent;
Men Strøm er saa øm, han fordømmer den
— ja
Hvorfor se hvad andre har tjent?
Den er umoralisk og Kvaler tantaliske volder
den, holder han paa.
Den skal nu forsvinde, et Minde man finde
kan ved at gaa til Magnus H.

Julle ja, Julle ja,
Lumbye-Lange-Hansen ja.
Julle ja, Julle ja,
Julle, ak ja, ja!

Imedens Watt var Direktør,
Hun li'esaa gemytlig var som --- før;
Ak i sit Ansigts Sved hun sled
Men gjorde dog ikke Kaalen fed.
Fra Juli a', Juli a'
Vilde mer ej Wat de ha,
Juli ja, Juli ja
Saa sku' Watt gaa a'.

Paa Direktoriets sidste Da'
Til Førstekonsulen Julle sa':
»Saa mangel en Skaal nu tømt jeg har,
Men ingen saa bitter som denne var;
Julien, Julien,
Mynsters bitreste St. Julien,
Julien, Julien,
Bitre St. Julien«.

»Hvorfor er Wiehe mig saa gram,
Jeg ta'r dog Roller ej fra ham?
Carl Moor saa lidt som Frans, hans Bro'r
Jeg kunde jo være hanses Mo'r.

Julle jo, Julle jo
Er for svær til Romeo,
Julle jo, Julle jo
Er saagu' saa go'.«

»Men selv om Verden er mig ond,
Det varer kun en stakket Stund,
Jeg Rænker meget let mig ta'r,
Jeg gode Venner ved Hoffet har.
Julius, Julius,
Ja Prins Hans og Julius,
Julius, Julius,
Søde Julius.«

»Maaske jeg ej er litterær,
For det skal De nok være her
Og spille for en tom Balcon —
Hr. Vinhandler hver har sin »Façon«.
Hjulet ja, Hjulet ja,
Lykkehjulet vil før jeg ha',
Callemand, spille kan
I min Kollektion.«

Og Somren gik, og det blev koldt,
Og Julle Jubilæum holdt
I Dagmar og til dobbelt Pris —
Arntzen og Abrahams sku' ha Riis,

Jubel ja, Jubel ja,
Den kan inte man leve a',
Jubel ja, Jubel ja,
Julle ak ja ja.

Hvorfor Ma'm Krøyer gik sin Vej,
Det vilde jeg gærne sige Dig,
Men jeg har ikke Idé derom,
Paa Ære slet ikke mer' end som
Julle ja, Julle ja
Lumbye-Lange-Hansen ja,
Julle ja, Julle ja,
Søde Julle ja.

Klokken 12.

Nytaarsnat 91—92.

Mel.: »For Alvor«, Jeg havde tænkt mig.

Doucement.

Klokken er 12. Hvem var det, der listede af?
Det gamle Aar, som gik i sin Grav!
Se hvem var det, der kom fra den lukkede
Dør,

Han har vist ej været her før.
Ingen ham kender, Venner, tror I han gaar?
Nej! For det er det nye Aar!

Hvad vil han bringe? Ringe var det, der
svandt,
Men han dér er ren Debutant.
Skade! Vi var smeltet sammen med det Aar
saa brillant,
Det er altid dog lidt risikant,
Alt nyt er svært risikant.

Livligere.

Naa saa fortæl os lidt Du mystiske Gæst!
Hvordan bli'r Kongens Guldbryllupsfest?
Bli'r i Fru Hejbergs Liv III lidt mere Sjov,
Jeg ofte ved I og II sov.
Skal Maupassant en Gang en Mulkt ha' igen?
Skal Bauditz' Dagblad vandre hen?
Sig om Du tro'r, vor Jord for Krig bliver fri
Ved Bjørnsons og Griegs Symphoni?
Skade vor Fæstning, den bliver vistnok ej
spillet væk,
Ja og heller ej let pillet væk.
Pilleværk — hm — Spilleværk.

Ja nye Aar, hvad fører Du i dit Skjold?
Skal der paa Cykler nu lægges Told?
Skal paa en højere Skat man virkelig tro
Naa! den bli'r s'gu Hojotoho!
Skal Appanage — Gage — Prins Valde ha',
Hvor skal han el's ta' Føden fra?
Tro'r Du »Euterpe« er betrygget, o svar!
Og sig, bliver Sommeren rar?

Skade hvis Aaret, der kommer, ingen Sommer
skal ha',
Som det Aar, som vi nu just slap fra,
Slap Slaperads, vi slap fra!

Et 10-Øres Bidrag til Sølvkransen.

Israel og Johanne Melchiors Sølvbryllup d. 3. Marts 1892.

Mel.: Lad dadle Kvinderne, hvo vil.

Nu skal jo alle ha' en Krans,
— De en af Guld vil ha' til Kongen,
For den har jeg dog ikke Sans,
Jeg holder ikke af Faconen —
Men jeg vil her forsøge ad,
Om jeg med Blæk og Pen kan danne —
Om ej en Krans saa dog — et Blad
Til Israel og Johanne.

Fyld Glasset! Husker I maaske,
At Israel Glas har fabrikeret?
For Glas gav han mig først Ide
Ak, Glas har mangan Mand spoleret!
Af Glasset tidt jeg ta'r en Slurk,
Det muligvis er medfødt — jamen
Husk: da jeg var en lille Purk,
Saa pusted han til Flammen.

Johannes Smag er mer antik,
I Guldhorn har hun excelleret.
Ad undas Oehlensläger gik,
Hvis ej Johanne existered.
»Hrymfaxe« siger hun saa kønt,
»Skinfaxe« med, den lyse høje.
For Faxe kæler hun — endskøndt
Hun kender bedre Køge.

Og Køge By sang Israels Pris,
Som en af Byens bedste Ho'der,
I Køge Raad en Fader vis,
For Køge Høns: en kunstig Moder.
Og i Theatret har man svedt
Og nydt de herlige Artister,
Johanne dér var Nr. 1.
— Nej, det var dog vist Phister.

Vi ad Johanne smilte tidt
Igennem Taarer — og det ved je':
Johanne kunde bragt det vidt,
— — — Men Folk vil ikke se Tragedje,
Nej smaa Revu'r og den Slags Sprøjt,
Hver Uge Melpomene sukker:
Johanne nu kun læser op
For gamle Tante Drucker.

Og Israels Kunst er ogsaa flot,
Hans Billeder maa alle rose;
Og Dansen har han ogsaa traadt,
Skøndt mest, jeg tror, han traadte Mose.
Hans Foredrag berømte er,
Ja Bladene har tidt berørt dem.
De rosende bedømte er,
Af Folk, der ej har hørt dem.

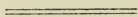
Dog Kunst og Videnskab! — Gud véd,
Om de er alt? Pyt! Paradoxer!
Nej Venskab og Tjenstvillighed
Paa Træer nutildags ej voxer,
Et Sted jeg véd dog, hvor de groer;
Ja derpaa kan I rolig bande,
At de to Dyder staar i Flor
Hos Israel og Johanne.

*

*

*

Hvem denne Hilsen Jer har bragt,
Johanne! den kan ej Du stikke!
Naa gæt saa: Jeg er ej abstrakt,
Discret det er jeg heller ikke,
I Dyreriget er min Plads,
Og jeg er ikke her i Stuen,
Dog tømmer jeg just nu mit Glas
For I. B. M. og Fruen.

Gaar Fallesen af?

Sommerrevuen 1892.

Moderato. Engelsk Melodi.

The musical score consists of eight staves of music in 3/4 time, marked 'Moderato'. The melody is in G major. The first staff begins with a piano (p) dynamic. The music features a mix of eighth and sixteenth notes, with some triplet markings. The eighth staff includes a 'rit.' (ritardando) marking. The piece concludes with a double bar line.

Gaar Fallesen af — er det virkelig sandt?
Ja men hvem skal vi saa ha' til Kommandant?
Skal Riis være Chef, ja det var nok Mad
for Mons,
Men hvem Fanden tror De saa skal være
Dons?
Og hvad skal Rudolf Smidt —
Skal han gaa op og pille lidt ved Censuren,
kommer Turen nu til ham?

Saa bli'er atter Erik Bøgh —
Føj det er ingen Spøg,
Redaktør *rien sacré pour un sapeur!*
Hvis det gi'es til Riis, saa skal sgu Goos ha' Ros,
Og den Ros skal til Rosenberg betros,
Eller Recke næ, dem begge foretrække
Vil jeg, ja for karri' var sgu ikke Riis mod dem.

Hvis Riis ikke vil, Borchsenius var go',
Saa fik Oehlenschläger ikke megen Ro,
Næ Oehlenschläger her og Oehlenschläger der,
Og en lille Vaudeville til Dessert.
Men hvis han ikke kan,
Saa Carl Nielsen hvor er han? Hvor er Thor'a!
for jeg tror, a' hun er Mand,
Naar man bare sendte Bud,
Ja det mener jeg ved Gud,
Til at skaffe os et større Underskud.
Vilde Bille blot, ja og saa spille blot
Salig Molbech, men mon Holbæk det forvandt.
Ja men Cetti — hvor er Cetti? Har jeg Ret i,
Det var net, i Fald vi Cetti fik til Kommandant.

Poul Marcussen kommer naar bare sagde Pst!
Det var rart at faa en Spiritualist.
Fistonje maaske, jeg tror nok at han vil,
Ja men Kammerherre passer han ej til.
Næ Rantzau var go',
Men saa fik man bare to, for jeg tror nok, at
saa Thor nok vilde med.

Og saa var der jo Reedtz Thott,
Ja det var nu Fandens godt,
Hvor forkert han anderswo er engagert.
Der er nok som Bloch, ja og Max kom straks,
Eller Sofus eller Theodor og Mohr,
Der er Birk, der er Bøgh, der er Busk,
Der er Schou, der er Gütbler, der er Andersen
Bang.

Gudskelov.

Sommerrevuen 1892.

Abtalländer. Otto Tesch.

The musical score is written in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 2/4 time signature. It consists of ten staves. The first staff is a single melodic line. The second staff continues the melody. The third and fourth staves show a two-part setting with first and second endings. The fifth staff continues the two-part setting. The sixth and seventh staves show a two-part setting with first and second endings. The eighth and ninth staves continue the two-part setting. The tenth staff is a single melodic line in treble clef, similar to the first staff.

Mel.: Holzauktion.

Nu Gudskelov
Faar Kuske Lov
At lunte a',
Vi ku'nte ha'
Det med Gallop.
Og Gudskelov
At man kun maa
Paa Gaden gaa
Og inte staa
Og fylde op.
Og Politiet bliver vre',
Naar bare tre
Gaar i Geled
Ad Gaden ned.
Før kunde Hunde
Nogenlunde ta' det let,
Nu skal de — gæt!
Ha' Fortovsret!
Hvor skønt at Loven,
Søndagsloven virker,
Den virker. — Hvad knirker?
Vi snart til atten pæne nye Kirker
Os lirker — Ork ja Gudskelov.
Ja Gudskelov, det klarer snart,
Det varer snart ej længe, før
Alt godt Humør
Er pustet væk.
Vor Grækerby til Kvækerby
Gør Vilhelm Bech

Og Biskop Fov —
Ja Gudskelov!

Ja Gudskelov!
Vi ku' s'gu dov
Da indsé, a'
Vi Pintseda'
Ei fik Musik.
Næ. Gudskelov
Hvem husker dov
Paa Grundlovsfest
I Helliggæst
Og i Bethesd' ?
Ej Fanetog!
Af Vane tog
Vi Banetog,
Skøndt Søndagsfart
Vi ej kan li'e.
For der er vel i
Hellighed
Forskellighed,
Men det blir snart
Til Blasfemi.
Vi Søndag ej med Børn og Koner joner.
Med røde Balloner,
Vi os med Fortet og de smaa Kanoner
Forsoner — Ork ja Gudskelov!
Ja Gudskelov, det klarer snart,

Det varer snart ej længe, før
Alt godt Humør
Er pustet væk.
Vor Grækerby til Kvækerby
Gør Vilhelm Bech
Og Biskov Fov
Ja Gudskelov!

En Tak til alle.

O. C. Olsens & Co.s 25-Aars Jubilæum 13. Novbr. 1892.

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Tak alle! Ja forstaa os ret,
Vi Tak til *alle* siger,
Fra Frøken Olsen, A. til Zeth,
Til Dreng og til Piger,
Til Petersen, der Klokken fem
Alt sætter »Politiet«,
Til Madam Dyhr, der sidst gaar hjem
Fra Nattetrykkeriet.

Fra ham, paa hvem vi stoler blindt
Vor fine Trykker: Stoffer,
Som ogsaa trykke kan gesvindt,
(Men det er ham et Offer.)
Til den, der pryder Eibys Blad
Med skumle Folks Portrætter,
Og den, der tjene maa sin Mad
Ved Nicolais Servietter.

Til Boman, der er kommen sent,
(Men det har han gjort længe),
Er Takken li'saa ærlig ment
Som til de »gamle Dreng«;
Som f. Ex. Bjerregaard,
Der gør alt, hvad han magter;
Og faar han ingen Herregaard,
Saa kan han blive Factor.

Fra Damerne, der spiller flot
Klaver paa Kastenbeiner,
(Til Spillekanterne saa smaat
Aflæggerne vi regner),
Til Jensen, der er her og der
Fra Kæld'ren og til Spiret;
Han fugter ikke Ganen mer,
Han fugter kun Papiret.

En Tak til dem, der brækker om —
Fra »København« til Køge —
Fra Olsson og til Madsen, som
Maa »Krigens« Rædsler døje.
Tak Reinhard, der Hr. Erb har lært,
Hvordan man skal montere
Det Bæst, som det s'gu falder svært
For Larsen at regere.

En Tak til vore Piger smaa,
Som hækler og som strikker
Og undertiden lægger paa,
Naar de ej Caffé drikker. —
Den Drik!!! Tidt tænker vi: til hvem
Mon Manden nu bær' Øl op?
Hm! Jørgensen, den var nok slem,
Da Olsson havde Bryllup.

Hos Hansen, dér er Dampen høj
Før Fanden selv faar Sko paa;
(Naar Philipsen den finder sløj,
Vil vi det nødigt tro paa).
Tak, at præcist De ringer a',
Tak for de pæne Valser.
Og Tak skal Madam Jensen ha',
Gud hvor den Kone falser!

Tak til Emil, der ofte gaar
I Byen — vaad til Skindet.
Tak Gæde, som i Blyet staar
Og sjældent bli'r fortinnet.
Tak Glies! Vort Lotteries Forlis
I Deres Regnskab hænger.
Tak Drengene! I, der sku ha' Ris,
Og I, der ikke trænger.

Tak Hesseldal, der samler op
Alt, hvad der nu kan falde.
Tak brave Alfred Larsen — — Stop!
Vi kan ej nævne alle;
Thi Visen sluttet maa i Hast,
Vi skal jo Skaalen drikke.
Hvem holder vel paa Formen fast?
(Det gør s'gu Jensen ikke.)

Tak hele Guttenbergs Armé,
Hans Brødre, Børn og Fæt're!
Tak til den hele A. B. C.
Fra Ætsere til Sæt're!
Vor bedste Tak! Vi glemmer ej
En Sjæl i Trykkeriet,
Fra O. C. Olsen og fra mig:
Tak hele Kompagniet!

Til hende.

En længe forud lovet Vise til Frk. Julie Schyatts Rus-
gilde 15. Oktbr. 1892.

Mel.: Lad dadle Kvinderne, hvo vil.

Hør lille Rus saml ej paa Gæld,
Saml før paa Segl og andet Skrammel!
Men gør Du Gæld alligevel,
Saa lad den ikke blive gammel.

Jeg selv har Gæld, der trykker mig,
Men for at undgaa al Skandale,
Selv om jeg stjæle skal — vil jeg
Som ærlig Mand betale.

Naa stjæle, det er ej saa slemt,
Nu stjæler somme mer' end somme.
Stjal *Viktor* ej, tror jeg bestemt,
Han kunde ej i Tugthus komme.
Ja en Opdagelsesbetjent,
— De Folk har dog betroede Poster —
Forleden stjal og er nu rendt
Med andres Tyvekoster.

Men Gælden, den, der trykker mig,
Den var skam til en lille Pige.
Og hvad hun hed — det ved nok jeg,
Men Dig vil jeg det ikke sige.
Naar jeg i hendes Øjne saa,
Blev min Forstand desværre borte,
Saa jeg ved ej, om de var blaa
Hvad eller de var sorte.

Jeg ved blot, hun var ikke stor,
Men nu er hun vist blevet større;
Jeg blev forelsket, skøndt jeg tror,
At jeg var dengang fyldt de 40,

Og loved, naar Student hun blev,
En Sang, det er den Gæld, der trykker.
Naa, her er Sangen, som jeg skrev
Til Dig, Du lille Rykker.

Hvorledes skal jeg skildre dog
Den Fryd, din unge Barm nu huser:
I Aanders Rige Herre — og
Tillige Herrehjærtেকnuser?
Men *din* Fryd ej jeg skildrer — nej
For *min* vil jeg slaa Harpens Strænge!
Thi unge Piger morer mig
Langt mer end unge Dreng.

Mens køligt man paa Russer ser,
Som selve Solen »Ra«'er virker.
Og derfor elskes højt I her
Men taales ej i Slavekirker.
I gør vor grimme Stue smuk,
Og lokker hid os gamle Fyre,
Ja I fremlokker »Elskovskluk«
Fra Sganarelses Lyre.

Du lille Rykker vær saa go':
Min Sang jeg Dig personlig bringer,
Jeg nu forøget har mit Bo
Og glad for Dig mit Bæger svinger.

Ja vel, jeg kom, mit Løfte tro,
Dit Navn skal jeg for ingen nævne,
Men gid det var som — Romeo,
Du havde sat mig Stævne.

Nos amis — nos alliés.

Vinteren 1892.

Mel.: Ved Vintertid, naar Skoven staar.

Ved Vintertid, naar Byen staar
Med Sne og Sjap og daarligt Føre,
Kun sjældent en Prinsesse gaar
Paa Gaden — for hun kan jo køre.
Men naar hun har en lille Hund,
Der *skal* gaa Tur hver Morgenstund,
∴ Saa stryger hun sin Morgenblund
Og gaar paa Linjen med sin Moppe. ∴

Ved Vintertid kan det ved Gud
Godt hænde for en ung Grosserer,
At Tiden trækker længe ud,
Naar han tilfældigt lidt souperer.
Og er han en gemytlig Fyr,
Det hænde kan, at Morg'nen gryr,
∴ Naar hjem han trækker med sit Dyr,
— Hvad der er Synd for Kreaturet. ∴

Prinsessen, som jeg tænker paa,
Hun bo'de i Amaliegade,
Og sammesteds de Bjælker laa,
Grosser'en til Forhandling ha'de.
Saa hændte det en Morgen, at
De mødtes — det for ham var Nat —,
:|: De hilste ej — var ej paa Hat —,
Men Hundene var præsenterte. :|:

Grosser'ens Hund var tvær og sur,
Den havde ikke sovet rigtig.
Som alle, der gaar Morgentur,
Var Moppen rædsomt morgenvigtig
Og sa': »Sig, hvor Du kommer fra!«
— At sige: den paa fransk det sa'! —
:|: Grosser'ens Hund, der hed Zola,
Kun svared: »*Sacré nom du diable*«. :|:

Men Moppen, der var fransk, sa' Pyt!
Og rynked paa sin franske Næse.
Zola — skøndt ej *de l'Institut* —
Var *membre de l'alliance française*,
Og kaldte Moppen «*Aristo*»,
Hvad Moppen ej fandt »*Rigolo*«.
:|: Det ene Bjæf det andet to' — — —
Prinsessen og Grosser'en fløjted. :|:

Den Moppe var saa grim som faa
Og havde kostet 20,000.
Med Rædsel nu Prinsessen saa
Zola ta' den i Sinkadusen.
Grosser'en styrter til, men før
Han hjælpe kan, tænk Moppen dør
:|: Og si'er: *Je meurs ou je me meurs*,
For man kan sige begge Dele. :|:

Prinsessen har ej Pløret skyet,
Men kasted ned sig hos Melampe.
— En borgerlig ej havde dyet
Sig for, just nu, at faa lidt Krampe —.
Mens en Betjent bar Liget ind,
Grosser'en tog sin Gigerlpind
:|: Og tampede Zola, det Skind,
Der ej kan holde sig i Skindet. :|:

Prinsessen — skøndt utrøstelig —
Dog skrev: »Slaa ikke mer' den Stakkel«.
Zola fandt dog ej lystelig
Sit sidste Opus: «*la débacle*».

— — —
Men paa den franske Kirkegaard
Saas tidt — det første Sørgeaar —
:|: Prinsessen og Grosser'en, hvor
Der staar: Hier liegt der Hund begraben.

Kære, kære gamle.

Nytaarsnat 1892—93.

Mel.: Skære, skare Havre.

Kære, kære gamle
Sammen skal Du ramle,
Fra et Haab bli'r Du en Drøm
Af dem, hvorpaa vi samle.
Færdig er Idyllen,
Din er dog ej Skylden,
Saa er Verdens Gang, at mangt
Et Haab bli'r lagt paa Hylden.

Aa, Du gamle dumme
Haab! Du kunde rumme
Meget, som blev kun til Vand,
Men ej til Kultorvs Kumme
Og Du bar i Sækken
Næ — uf — vi slap med Skrækken,
Men i Panamageschichten
Slap de ej med Chequen.

Du var dog en Tosse,
For fattig blev Du osse,
Skøndt Du ruttede med Guld
I Maj — saa det ku' klodse.

Guld gav alt sit Stempel,
Som Guldkur for Exempel,
Guldfieberen var endeløs
Dog ej paa Højbro's Tempel.

Ak! ej med Tilfredshed
Du gaar — Du fik ej Vished
I den Strid, der nu er spidset
Til — til største Spidshed.
Nej man kan s'gu inte
Ta' den Sag gelinde,
Hvem der gav Fru Sødring
Den Idé at gi' Yacinthe.

Hvad Du har ladt trykke,
Det var vist lidt *för mycke*,
Skøndt for Folk, der lever at det,
Er det vel en Lykke.
Læs blot hele Smørret,
Ens Synskreds bli'r forstørret.
Solness jeg ej knuse kan —
Det har han selv besør'et.

Gaa Du kun til Hvile
Du Skudaar uden Pile,
Uden Fred og uden Krig.
(Jo var der ej i Chile?)

Gaa til din Alcove
Og læg Dig til at sove!
De fælles Venners Haand jeg
Trykke skal paa Tro og Love.

I Martsforeningen.

Den 9. Januar 1893.

Mel. af »Abekatten«: Dengang jeg var i Deres Aar.

Saa fik vi »skrinlagt den gamle Mand«,
Farvel da to og niti!
Naa, bag din Ryg — nej selv om jeg kan,
Vil ej jeg være vittig.
Det Aar til sine Fædre gik,
Og vi et nyt og — bedre fik.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

I Frankrig, hvor de har Republik,
Det hele vælter. — Amen!
I Kærlighed og i Dikkedik
Vi danske smelter sammen.
Radikalismen døde. — Aah!
Jeg selv i en Avis det saa.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

Ja vil vi blot i det nye Aar
Os rigtigt sammen klistre,
Hr. Bahnson — ja selv Hr. Estrup gaar,
Og vi faar ny Ministre.

Den Ting er end ej officiel
Men sikker nok alligevel.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

Vor Kiv og Strid gaar saa Fa'n i Vold,
Vor Fæstning bli'r raseret,
Og man om Søndagen efter 12
Igen kan blive barberet;
Gensdarmeriet la'r vi gaa,
Vi ej en Hvid gi'r til de blaa.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

Vi selv skal slide — Du gode Gud! —
Paa Tabouretternes Fløjler,
Og faar vi Lyst, kan vi klæ' os ud
Med »Elefanter« og »Nøgler«.
De fede Pladser, vi vil ha',
Maa Højre pænt levere a'.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

Igen bli'r Danmark »et yndigt Land«,
At sige lidt ad Gangen,
Og »Retten« bli'r, saa den taale kan
At efterses paa Vrangen,
Og Brandes faar en Professorpost,
Og Wied faar ikke Fangekost.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

Men hvis imod al Forventning — dog
Alt bliver ved det gamle,
Saa vil den Skuffelse — Gudskelov,
Det gamle Venstre samle.
Det skilte bli'r: én Menighed
Med — *i alt væsentligt* — Enighed.
Wer's glaubt, zahlt achtzehn gute Groschen.

Fortes fortuna.

Da vi spiste Frokost paa Villa Fortuna i 15 Graders
Kulde den 15. Januar 1893.

Mel.: Ved Vintertid.

Ved Vintertid, naar Skoven staar
Og — mildest talt — af Kulde ryster,
Jeg nødig til Fortunen gaar,
En anden Vej gaar mine Lyster,
Ti triste staar Fortunens Træer,
Og sidder dér en ensom Stæhr,
Saa fryser han om sine Tæer,
Er der end Foraar i hans Hjærte.

Det Vintereventyr, som Shake-
speare skrev om Dronning Hermione,
Maa nærmest kaldes *à la grecque*,
Men *à la russe* det er min Kone.

Hun vader helst i Sne og Is,
Og jeg skal med — naturligvis —
Fra Hjemmet, fra mit Paradis,
Skøndt der er Kummer i mit Hjærte.

Mit Hjem, hvor helst jeg nusled om
Blandt mine Bøger og Papire,
Hvor Børnene jeg pusled som
En Mo'r — ak der er ej jeg tiere.
Een Søndag skal jeg til Dragør,
En anden er det Helsenør,
Det bli'r nok Nordkap før jeg dør,
Tænk, at hun dertil kan ha' Hjærte!

Her ryger og her trækker — sé,
Hvad nytter det, de fyred godt i?
Nej saadan er en Dejeuner,
Her paa Kap Se-ve-ro-ve-stot-sni.
Vemodigt ser jeg mangan Ven,
Der trofast hid os fulgte, men
Skal vi i Luften ud igjen,
Saa tror jeg, briste maa vort Hjærte.

O! lad os glemme Søndagsblæst
Og nyde Livet som en Hverda'.
Vi Ida Hansen har som Gæst,
Og Ida Hirschsprung, Asta, Gerda,

Og Slomann, Skovens lette Ven,
Og Zeuthen, Neergaard, nette Mænd,
Men endnu langtfra: mætte Mænd.
Forstyr dem ej, hvis I har Hjærte!

Nej spis, ti Vejen hjem er lang,
Den Vej skal vi desværre alle.
O Brødre, Søstre gaa jer Gang,
Selv om I ser mig Stakkel falde!
Jeg indser grant: Jeg naar ej hjem,
I Sneen ligger jeg i Gjem,
Ved Vaarens Pust der vokser frem
Smaa skønne Blomster fra mit Hjærte.

Og naa'r I til den stolte Stad,
Ved Sortedammens dunkle Vove,
Saa meld den, at han hviler glad
Den tause Mand i tause Skove;
At han fandt Livets bedste Skat:
En stille Slummer, O, Godnat!
Han leved, døde som Soldat.
Gud glæde Mandens ædle Hjærte!

Sømandens Vise.

Til Tivolis Jubilæum 15. August 1893.

Mel. : Du er rig, Du er dejlig o Syd

O Tivoli, jeg synger din Pris
I en Vise — vær'sartig, her er den!
Der er ikke din Mage i Verden,
I Chicago saalidt som Paris.
Jeg hos Mahdien har været Gæst
Og hos Tyrkernes Kejser i Porten,
:|: Overalt kan de stryge Rigsorten,
Men Tivoli, Du gør det s'gu bedst. :|:

Hvor jeg kom, en Svingom jeg mig fik
For et Smask og et Glas Lemenade,
Naar der blot var en aaben Estrade
Og saa Piger og Dansemusik.
Sikke Piger i Moskov — og Pesth!
Og Musik da — af Strauss og af Glinka!
:|: Men jeg danser nu helst med Kathinka
I Tivoli — dér danser jeg bedst. :|:

I Neapel — ja vel var der flot,
Naar Vesuv saadan futed og spruttet,
Men naar Busch ret har ruttet med Krudtet,
Har det moret mig mindst li'saa godt.

Jeg har været i Havre og Brest,
Dér er Fartøj! Jeg letter paa Hatten;
:| Men jeg holder nu mer' af Fregatten
I Tivoli — dér sejler jeg bedst. :|

Og derude er Pjerrot stupid,
Tænk: jeg saa ham i Spanjen i »lilla«,
Og i rødbrunt — det var paa Manilla,
Men han skal da ved Gud være hvid!
Ja paa det kan jeg skaffe Attest,
Lad saa Spanjerne brøle og buldre!
:| Ham, jeg saa fra min Bedstefars Skuldre
I Tivoli, den Pjerrot er bedst. :|

I Tivoli, dér kom vi som smaa,
Og der holder vi til nu som store.
Naar Tivoli ej mér kan mig more,
Vil jeg rolig i Ligkisten gaa.
Der er skønt i Tivoli til Fest,
Der er skønt i Tivoli til Hverda',
:| Og Moralen af Visen, det er da:
I Tivoli er altid der bedst. :|

Asfaltierens Vise.

Til Tivolijubilæum 15. Avgust 1893.

Mel. Sig Clara, hvorfor rødmer Du — ?

Jeg priser ikke Tivoli — nej sig mig lille Ven,
Naar Fanden har Du hørt mig noget prise?
Men et Sted — det er soleklart — man maa
jo drive hen,
Hvis man om Aftnen vil ha' no'et at spise;
Om Somren kan man da'nte gaa til Riise.

Jeg roser ikke Tivoli — den Ros, som det
skal ha',
Har det fra alle Verdens Kanter hugget,
Det meget godt kan stikke mig at blive væk
derfra,
Dog ærligt: det kun sjeldent har mig stukket;
Men tidt gaar jeg først ind, naar der er lukket.

Jeg dadler ikke Tivoli — for hvad gaar det
mig an,
Om Direktionen stundom mangler Gnisten;
Jeg har nu dog den Følelse, at de gør, hvad
de kan,
Fra Neijendam og ned til dem i »Kisten«,
Saa skyder jeg s'gu ej paa Pianisten.

Jeg savner ikke Tivoli — om Vinteren, fordi
Saa er der Steder nok, hvor man kan havne,
Men fandt de paa at lukke vores Sommer-
Tivoli,
Saa tror jeg sikkert, jeg det vilde savne,
Det hør' nu engang til de »Kendte Navne«.

Jeg takker ikke Tivoli — som mange det har
gjort,
Hvem Tivoli er Alfa og Omega.
Med Dig et Glas jeg drikker — Du er ikke
noget stort,
Nej kun en meget hyggelig Collega,
Og Glasset vil jeg drikke i Bodega.

Tak fordi I gad —

Da vi holdt Kobberbryllup ved Fortunen 27. Septbr. 1893.

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Nu Bjørnen gaar i Vinterhi,
Og Julen staar for Døren,
Nu varmer kun vort Politi
Ricards og andres Øren.
Nu brøler Hjortene i Skov,
De er saa elskovsfulde.
Gu' brøler de — men med Forlov —
De brøler vist af — Kulde.

Nu strømmer Regnen ned fra Sky'n,
Og Nordenvinden fløjter,
De kloge Folk er ta'et til By'n
Og prøver deres Skøjter.
I sad saa lunt og godt blandt al
Slags Tæpper og Gardiner,
Og saa gør her vi Sommerbal —
Aa Gud! hvor det os ligner!

Vi skrev til Vest og skrev til Øst
Til Venner og Bekendte,
Vi skrev nu ikke: »Har I Lyst?»
Det kunde vi ej vente.
For mange var der no'et i Vej'n —
Det er der alletider —
Vi ta'r det som et Venskabstegn,
At dog *saa* mange gider.

Nu har vi to holdt sammen ud
I et Aarhundreds Otting —
Et Kobberbryllup er ved Gud
Slet ikke nogen Smaating —
Saa gør vi Fest, en Smule Sjov,
Lidt Slag i Frikadellen.
Den Fest er tarvelig og — dog
Er den s'gu ganske sjælden.

Ja »tarvelig«, det kolde Ord,
Soupéen kan ledsage:
Den varme Ret, det kolde Bord,
Den lunkne Kransekage.
Men maa vi gi' et lille Vink,
Som Folk kan tænke over:
Naar man har jubileret for Zinck,
Hvorfor saa ej for — Kobber?

Nu husker vi skam ikke mer,
Hvem først Ideen ha'de,
Men naar vi Venner hos os ser,
Saa er vi begge glade,
Ja, saa befinder vi os vel,
Det kan vi Jer fortælle.
Og derfor Tak fra *Sganarel*
Og Tak fra *Sganarelle*.

Casino-Visen.

Sommerrevyen 1894.

Allegro moderato

The musical score is written on four staves. The first staff is the treble clef melody, starting with a piano (p) dynamic. The second and third staves are the accompaniment, with the second staff being the bass line and the third staff being a chordal accompaniment. The fourth staff is a grand staff (treble and bass clef) for a piano accompaniment. The music is in 2/4 time and features a lively, rhythmic melody.

Da en Dag jeg røg min Melachrino, Mela-
chrino,

Til min Kaffe paa min Stamkafé,

Fik jeg en Idé:

Rasmus, jeg og Oscar skulde ta' Kasino, sino:

Vi ku' tjene Penge alle tre.

Det ku' da ske!

Oscar F. er no'et som Fiskebløder, Fiskebløder,

Ras er Auktionarius, og jeg

Er ingen Kvæg,

Vi kan li'esaa godt som Rodemester Richard

Schrøder

Ta' den Skat, der ligger paa vor Vej.

La' bare mig.

Jeg i Telefonen bad om Sander: »Sander, kan der
Lejes ud til Oscar, Ras og mig?»

»Ja, hvorfor ej!

Schytte lejet har til Nielsen, Schrøder og

Scholander,

Bjørnson, Lerche, Aagaard og maaske

Til Albert B.«

Haandslag fik vi, sikke Haab vi havde Alle, Alle,

Selv den lille Sal har stor Værdi,

Det mente vi.

Vi til højre delte af til Fiskehalle, halle

Og Auktion til venstre vis-a-vis.

Det ku' Du li'e! —

Engageret blev, hvad ledig var paa Torret,
Torret,

Først som Direktør Christoffersen,
Han er min Ven.

Han et meget hæs, men ka'nte gøre for'et, for'et,
Og hans Stemme kommer nok igen,
Ja Gu' gør den!

Vi med Forbehold fik Lotte Wiehe, det vil si'e,
Det var li'e ved at bli'e net,
Tænk med Ballet!

En Dags Tid vi havde Ring paa Haanden,
Ring i Aanden,
Saa jeg saa'n'en fyldte mit Parket.
Saa revned det.

Thi vor Plan blev hurtig stedt igen til Jor'en,
Jor'en,

Skøndt jeg tro'r, Carl Price fandt den kær,
Og han er svær.

Det gik den, som det gik Gasmotoren, Gas-
motoren.

De blev stoppet, bedst de var i Gang,
Af Pengetrang.

Randers-Skandalen.

Sommerrevyen 1894.

Allegro moderato. *Engelsk Melodi.*

The musical score consists of ten staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a 2/4 time signature. The tempo is marked 'Allegro moderato.' and the mood is 'Engelsk Melodi.' The music is written in a single melodic line with some accompaniment in the lower staves. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

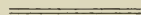
Til Randers By, til Landbrugsfest,
Kom Folk til Vogns, til Fods, til Hest,
Blandt Høveder, Kvæg og Kreatur
Saas alt, hvad i Agrarien duer,
Og Bagermester Stilling man saa,
Med Stjærner, Kors og Kringler paa,
Og der var Zangenbergs Tourné
Og saa en af »Nordens skønneste«,

Ja hun var en nydelig Pige,
En pæn og en dydelig Pige,
Men en lidt for tydelig Pige,
Hun sang nemlig paa Variété.

Og Dyrene blev forede,
Og Publikum sig morede
Især med en Poudrette-Fabrik.
Paa Variété Hr. Stilling gik,
Han skulde bare se sig om,
Ja det var førend Kongen kom;
Og i den dejlige Sommernat
Den Bager klappede som besat,
Det var af en nydelig Pige,
En pæn og en dydelig Pige,
Men en lidt for tydelig Pige.
Naa, men Stilling er svært liberal.

Og Randers By gav Kongebal,
Hvor Bageren var Festmarchal,
Han Mayonæsen smagte paa,
Og lidt paa Polonæsen saa,
Han prøved' Mumm'en, om den var kold,
Og holdt forresten en skarp Kontrol;
Han stod just og talte med Grev Fris,
Saa en, to, tre blev hans Blod til Is:
For der dansed en nydelig Pige,
En pæn og en dydelig Pige,
Men en lidt for tydelig Pige,
Og saa sa'e han: Vil *De* danse af!

Hvordan hun var kommet derhen,
Det Himlen véd, ej Henrichsen.
Uskyldig var han som et Lam,
Men Stilling werfed ogsaa ham.
Og Ritzau sladred' pr. Telegram,
Det var nu rentud sagt en Skam,
For derved Henrichsen Afsked fik,
Af Pigen ej, men af Frederik.
Næ hun var en nydelig Pige,
En pæn og en dydelig Pige,
Men en lidt for tydelig Pige
Til at gaa paa et Kongebal med.

Til Mams.

Da Jeanna Henriques blev 70 Aar d. 9. Avgust 1894.

Mel.: Lad dadle Kvinderne, hvo vil!

Kun et Par Ord: En Tak for alt,
Hvad Mamma var for sine Poder!
Gud ved, hvor tidt vi har fortalt,
At Mamma var en Perlemoder?
Skøndt Du om Ros Dig aldrig brød,
Og Du ved Virak bliver vammel,
Vi paastaar: Du som ung var sød,
Og Du er sød som gammel.

Naa gammel! — Ja jeg mener blot,
Du er til Farmor avanceret,
Dit Haar blev hvidt — i al Fald graat,
Du til halvfjers er arriveret.
Du synes vist, at det gik bedst
Foruden Fest og Gilde — jamen
For os er det jo altid Fest,
Naar vi med Dig er sammen.

Ja det er Fest, naar Du er glad,
Dit Smil det bedste, som jeg kender,
Hos faa man spiser bedre Mad,
Og færre har saa bløde Hænder;
Hos Dig man føler sig tilpas —
Attest fra et Dusin jeg bringer,
Som i dit Hjærte vandt sig Plads,
Fra Ryb til lille Inger.

Min Sang skal ikke være lang,
Saa dine Dyder nævnes ikke.
Du er en Mo'r af første Rang,
Hvis Skaal vi med Begejstring drikke,
En Skaal foruden Krims og Krams
For Dig vor Barndomstids Veninde,
Vor egen, rare, gode Mams,
Du søde, brave Kvinde!

Er det virkelig Jer?

Da vi holdt 25-Aars Studenterjubilæum 25. Septbr. 1894.

Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o Syd!

Nej, men hør: Er det virkelig Jer,
Der var unge og glade og Russer?
Ogsaa han dér, som sidder og nusser,
Ogsaa Du? Nej hvor tyk Du dog er!
Var det Dig, som var spændstig og svej,
Var det Dig med de flagrende Lokker,
Med en Stemme saa blød — det er Pokker,
Bild mig blot ikke ind, det var Dig!

Nej, men vent — lad mig se — jo det Smil
Og det Blink, som Du har dér i Øjet,
Det er Dig! Jeg bli'r ganske fornøjet.
Tænk: Jeg kendte Dig ej i Profil!,
Gud, hvor kunde jeg glemme en Ven?
Ja nu ser jeg — ja vel, naar Du knejser.
Det var Sjøv, vi to gamle Stabejser
Skulde træffe hinanden igen.

Kan Du huske, da vi to drak Dus,
Kan Du huske? — Nej hør: vi maa drikke,
Ja for Afholdsmand er Du vel ikke?
Nej, det var Du da ikke som Rus.
Kan Du huske — hvad hed hun — det Pus?
Hun var sød, hun — naa, naa Gudbevares,
Der er ingen Ting, som skal forsvares —
Er Du gift? — Naa! — Men da var Du Rus.

Hør: Er det ikke underligt Du:
Da I kom, saa I ud som Filistre,
Ja en Del ligned nærmest Ministre,
Men det ligner I slet ikke nu.
Nej saa kækt alle Hjærterne slaar,
Og saa ungdomsfriskt Kinderne blusser,
At jeg synes, vi atter er Russer,
Og at vi gik i Skole igaar.

Det med Alder tror jeg ikke paa!
Er man ung — kan man ej blive gammel,
Er man frisk — kan man ej blive vammel,
Er man hvid — kan man ej blive graa.
Til det gamle har jeg ej Fidus,
Det er godt til oldnordisk Musæum —
Man er ung, naar man har Jubilæum,
Hvis det er Jubilæum som Rus.

INDHOLD

Det lille Nr. foran er — — opus Nr. — Ah!

	Side.
5. Søren Svups Bekendelser	5
9. Kritikker og Portrætter	7
61. Matzens Vuggevise	11
68. Glem ikke de smaa Fugle	13
144. Før og nu	15
124. Æresgæld	16
132. I Jubelaaret	18
154. Det evigglade Kobberbryllup	21
164. Efter Talen	23
173. Obersten	25
200. Under Masken	27
204. Personalia	30
217. Alida Heyman	33
208. Tak for Seven	35
222. 5 Procent Indkomstskat	37
224. Jule	39
232. Klokken 12	42
233. Bidrag til Sølvkransen	44
240. Gaar Fallesen af?	47
247. Gudskelov!	49
254. En Tak til alle	52

	Side
255. Til hende	55
257. Nos amis — nos alliés	58
262. Kære, kære gamle.....	61
265. I Martsforeningen	63
266. Fortes fortuna	65
269. Sømandens Vise.....	68
270. Asfaltierens Vise	70
291. Tak fordi I gad —.....	71
307. Casinovisen	73
314. Randersskandalen.....	76
320. Til Mams	78
323. Er det virkelig Jer?.....	80

